

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Vítém Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2007, č. j. 4 Cad 119/2006 - 37,

takto:

- I.** Kasační stížnost směřující do výroku v odstavci 1, 3 a 4 **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost směřující do výroku v odstavci 2 **se odmítá.**
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 952 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 11. 2006, č. j. 2006/71144 - 212, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 26. 10. 2006, č. j. KUOK 108943/2006, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 27. 9. 2006, č. j. KUOK 100214/2006, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, odboru sociálního a zdravotního, o zamítnutí žalobcovy žádosti na přiznání jednorázové dávky sociální péče ve výši 15 000 Kč na opravu střechy.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 7. 2007, č. j. 4 Cad 119/2006 - 37, žalobou napadající rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2006, č. j. 2006/71144 - 212, zamítl. V odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k zamítnutí žaloby soud uvedl, že návrh na povolení obnovy řízení žalobce podal pouze z obecných důvodů, aniž by uvedl rozhodné skutečnosti, pro které lze obnovu řízení povolit, a proto byl vyzván k doplnění tohoto návrhu tak, aby obsahoval náležitosti podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Vzhledem k tomu, že žalobce návrh nedoplnil, nedoložil svá tvrzení a ani nedoložil, že by došlo k některému z porušení nebo k některé ze skutečností uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu, Krajský úřad Olomouckého kraje svým rozhodnutím ze dne 26. 10. 2006, č. j. KUOK 108943/2006, návrh na povolení obnovy řízení zamítl. Soud proto v tomto ohledu uzavřel, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2006, č. j. 2006/71144 - 212, jako nedůvodnou zamítl.

Uvedeným rozhodnutím soud dále zamítl žalobcův návrh na spojení jím podaných žalob ke společnému projednání, nepřiznal odměnu ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi, a nepřiznal účastníkům náhradu nákladů řízení.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu výroku. V podání téměř nečitelného obsahu stěžovatel namítl zmatečnost rozhodnutí soudu s tím, že toto rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem soudce, který byl navíc z projednávání a rozhodování věci vyloučen. Stěžovatel rovněž namítl, že rozsudek byl vynesen v jeho nepřítomnosti, přičemž nedal souhlas k neveřejnému jednání. Dodal, že od počátku řízení mu bylo odepřeno právo na zabezpečení ve stavu hmotné nouze. Stěžovatel doplnil, že soud porušil ustanovení čl. 3, čl. 4, čl. 10, čl. 96 odst. 1 a 2 Ústavy, čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 36 odst. 2, 3 a 4 Listiny základních práv a svobod, § 39 odst. 1, § 35 odst. 6, § 64 s. ř. s., § 103 a § 83 odst. 1 o. s. ř. Stěžovatel požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 11. 2007 ustanovený advokát stěžovatele nad to uvedl, že žalovaný, obdobně jako správní orgány v předcházejících řízeních, věc nesprávně posoudil a řádně se jí nezabýval. Stěžovatel je od listopadu 2003 ve stavu hmotné nouze, a proto má nárok na dávky sociální podpory v souladu se zákonem č. 482/1991 Sb. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2007, č. j. 4 Cad 119/2006 - 37, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Z podané kasační stížnosti, včetně jejího doplnění ze dne 28. 11. 2007, je zcela zřejmé, že námitky převážně směřují proti předcházejícím rozhodnutím správních orgánů, v tomto případě Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, kterými nebylo vyhověno stěžovateli stran přiznání jednorázové dávky sociální péče. Žalobou napadené rozhodnutí se oproti tomu věnovalo toliko

návrhu na povolení obnovy řízení v této pravomocně ukončené věci. Jak správně uvedl již městský soud, protože v případě věci ukončené rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2006, č. j. KUOK 108943/2006, stěžovatel svůj obecný a nekonkrétní návrh na povolení obnovy ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 27. 9. 2006, č. j. KUOK 100214/2006, vzdor výzvě a poučení, náležitým způsobem nedoplnil, správní orgány nijak nepochybily, když návrh na povolení obnovy řízení zamítly. Podle Nejvyššího správního soudu městský soud správně posoudil právní otázku, neboť k povolení obnovy řízení nebyly zjištěny a prokázány zákonné důvody.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Stěžovatel v tomto ohledu namítá, že správní orgány nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když zamítly jeho žádost o poskytnutí sociálních dávek, neboť je od listopadu 2003 ve stavu hmotné nouze a na dávky má proto nárok. Jak již uvedl soud prvního stupně, vzhledem k tomu, že stěžovatel neposkytl řádnou součinnost k tomu, aby odůvodnil a konkretizoval důvody obnovy řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, ze dne 27. 9. 2006, č. j. KUOK 100214/2006, správní orgány proto jeho návrhu nemohly vyhovět. Námitky stěžovatele navíc nesměřovaly proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy a rozhodnutí žalovaného, nýbrž jím předcházejícím rozhodnutím o dávce. Nejvyšší správní soud proto neshledal, obdobně jako to již neshledal městský soud, že by v řízení před žalovaným byla porušena stěžovatelova procesní práva a ustanovení o řízení před správními orgány. Pokud stěžovatel odkazoval, a to bez jakékoliv konkretizace či upřesnění na jednotlivá ustanovení Ústavy, Listiny základních práv a svobod, s. ř. s. či o. s. ř., pak z jejich pouhého výčtu nelze nijak dovodit, zda k jejich tvrzenému porušení došlo či nikoliv a námitka jejich porušení je proto nedůvodná.

Třetím okruhem námitek stěžovatele odpovídajícím důvodům podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bylo přesvědčení stěžovatele, že řízení před soudem bylo zmatečné, neboť ve věci rozhodoval vyloučený soudce a bylo rozhodnuto v jeho neprospěch v důsledku trestného činu soudce. Nejvyšší správní soud rovněž ani tuto námitku neshledává důvodnou. Stěžovatel v ní bez jakékoli bližší konkretizace namítá, že soudce městského soudu byl z projednávání a rozhodování jeho věci vyloučen, neuvádí však žádné konkrétní důvody, proč by tomu tak být mělo. Obdobně je to i s tvrzením, že bylo rozhodnuto v neprospěch stěžovatele v důsledku trestného činu soudce. Vzhledem k tomu, že tato námitka postrádá bližší a náležité odůvodnění a důvody nebyly Nejvyšším správním soudem shledány, nemohla být shledána důvodnou.

Další stížnostní námitkou stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvodem kasační stížnosti podle stěžovatele v tomto ohledu je skutečnost, že soud rozhodl nevěřejně, v jeho nepřítomnosti. Nejvyšší správní soud neshledal jako jinou vadu řízení, že soud rozhodl ve stěžovatelově nepřítomnosti. V soudním spisu na č. l. 30 je založen přípis ze dne 26. 6. 2007 ve věci žádosti žalobce o odročení jednání nařízeného na den 11. 7. 2007 a omluvy z tohoto jednání z důvodu, že žalobce se domnívá, že soud by měl spojit žaloby do jednoho řízení a neprojednávat každou žalobu zvlášť, protože tím, že každou žalobu projednává jiný

soudce, dochází k poškozování práv žalobce. Proto žalobce žádá o spojení žalob a o odročení nařízeného jednání na neurčito do doby rozhodnutí o spojení žalob. Pokud městský soud nevyhověl žádosti stěžovatele na odročení jednání z důvodu návrhu na spojení žalob ke společnému projednání, když o žalobě rozhodl v souladu se zákonem, nedopustil se tak žádného procesního pochybení a jeho postup proto není nijak vadný. Stěžovatel byl řádně poučen, že proti výroku, jímž bylo rozhodnuto o návrhu na spojení věcí ke společnému projednání, není kasační stížnost přípustná v souladu s ust. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Pokud jde o výrok o nepřiznání odměny ustanovenému zástupci a nepřiznání náhrady nákladů řízení účastníkům, nebylo uvedeno, v čem spočívá pochybení městského soudu, a proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze rozhodl správně a s odůvodněním se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Městským soudem ustanovený zástupce stěžovatele požadoval za zastoupení stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby po 500 Kč, a to za doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 11. 2007 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 152 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 952 Kč. Požadovaná odměna za jeden úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nebyla přiznána, neboť podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovený advokát netvrdí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu